

Winnende gedichten WWDW 2026

Judith Nieken, Leeuwarden

ZONDAGMORGEN

Ik weet niet waar ik uithang
Ik heb geen flauw idee
Ik lig maar wat te liggen en mijn lijf werkt amper mee

Ik ben sinds vrijdagmorgen
De weg een beetje kwijt
Het is hier nogal donker, ik heb geen besef van tijd

De ruimte galmt en echoot
Het lijkt wel een gewelf
Er hangt een geur van mirre – o, verrek, dat ben ik zelf

Ik was het haast vergeten
Dit linnendoek inclusief
Maar langzaam dringen flarden door van spijkers en een kruis

Nu is het lijdzaam wachten
Op hulp van bovenaf
Zodat ik weer kan lopen, wég kan lopen uit dit graf

Maar tot het zover is, lig ik compleet op apegapen

Te vroeg om op te staan
Te laat om nog te slapen

Gerda Koppelman, Almelo

AFSCHEID

Het Hemels Licht heeft nog geen nieuwe dageraad geschapen
Ik ben in het hospice, alwaar mijn lieve moeder ligt
't Is vroeg, te vroeg om op te staan, te laat om nog te slapen
Ik luister naar haar adem uit een ander tijdsgewricht

Ik ben in het hospice, alwaar mijn lieve moeder ligt
Zacht strijkt het licht langs haar gezicht, zij ziet mij nog maar vaag
Ik luister naar haar adem uit een ander tijdsgewricht
Hoe broos zijn toch haar handen, die ik in mijn handen draag

Zacht strijkt het licht langs haar gezicht, zij ziet mij nog maar vaag
Stilzwijgend wachten oude foto's op wat komen gaat
Hoe broos zijn toch haar handen, die ik in mijn handen draag
Wat gaat haar straks gebeuren als het leven haar verlaat

Stilzwijgend wachten oude foto's op wat komen gaat
Het afscheid moet precies zoals ik Mama heb beloofd
Wat gaat haar straks gebeuren als het leven haar verlaat
De kist, de kaart, de krans chrysanten flitsen door mijn hoofd

Het afscheid moet precies zoals ik Mama heb beloofd
't Is vroeg, te vroeg om op te staan, te laat om nog te slapen
De kist, de kaart, de krans chrysanten flitsen door mijn hoofd
Het Hemels Licht heeft nog geen nieuwe dageraad geschapen

Martijn Breeman, Ellewoutsdijk

Morgenzang

Gordijngefilterd morgenlicht
Schijnt hondsbrutaal in mijn gezicht
En komt mijn nachtrust kapen.
De wekker is nog niet gegaan;
Het is te vroeg om op te staan,
Te laat om nog te slapen.

Eén been is nog in dromenland.
Het bloed wil maar niet stromen, want
Het stroopt meer door mijn aderen.
Al houdt mijn lichaam zijn gemak,
Reeds draaien onder 't schedeldak
Mijn hooggeleerde raderen.

Gestaag ontspint zich in mijn brein
Een vers, zó schoon en engelrein,
Dat ik een traan moet plengen.
Dit is een lied dat ieder raakt
En mij voorgoed onsterfelijk maakt
En lof en roem zal brengen.

Maar dan ineens een ratelslag;
De wekker annonceert de dag.
Het doet mijn haren rijzen.
De schrik drijft in een mum van tijd
Mijn vers naar de vergetelheid;
Geen mens die het zal prijzen.

Maarten van Petersen, Amstelveen

De schaatsfanaat (light verse)

Aan schaatsen heb ik ooit mijn hart verloren
Ik weet nog goed, ik was een jaar of tien
Het zou die nacht gaan vriezen, dus misschien...
Een eerste tochtje op mijn nieuwe noren?

Ik was zowat met schaatsen aan geboren
Hier had ik heel het jaar al op gewacht
Ik deed geen oog meer dicht die hele nacht
En sloop het huis uit bij het ochtendgloren

Gespannen kwam ik bij het water aan
De wintervlinders dansten in mijn maag
Helaas. Er lag een flinterdunne laag
Dat ijs, het was te vroeg om op te staan

Te laat om nog te slapen, ging ik zitten
Een bankje naast dat lullig laagje ijs
Daarna werd heel de wereld langzaam grijs
Door slaapgebrek zat ik al snel te pitten

Mijn ouders vonden mij een paar uur later
Versteend, vernikkeld, slapend op die bank
'Hij leeft nog!' riep mijn moeder, 'godzijdank!'
Er lag op mij meer ijs dan op het water

Aan schaatsen heb ik ooit mijn hart verloren
En niet alleen mijn hart, want sinds die tijd
Ben ik drie vingers en wat tenen kwijt
Die zijn er op die ochtend afgevroren

De moraal:

*Een goede nachtrust voordat u gaat schaatsen
Voorkomt dat u straks rondloopt als melaatse*

Jos Uitzetter, Almelo

dageraad

Tussen droom en daad
een beetje dageraad
beetje slaap
beetje wakker
beetje denken
beetje gisteren
beetje blij
beetje morgen
beetje zorgen
beetje echt
beetje waan
beetje gapen
nog een uur te gaan
te vroeg om op te staan,
te laat om nog te slapen

Benjamin Doornweerd, Glimmen

Woelen

Soms, maar niet vaak, lig je wakker.
Het is te warm,
te koud.
Beetje benauwd.

Linker zij, rechter zij, buik...
Rug niet, dat werkt niet.

Je denkt aan de dag en wat was.
Je kussen is te dun,
te dik.
Beetje klam.

Linker zij, rechter zij, buik...
Rug niet, dat werkt niet.

Je telt tot oneindig, dat schijnt te helpen.
Je hoort de weg,
wasmachine.
Beetje gesnurk.

Linker zij, rechter zij, buik...
Rug niet, dat werkt niet.

De wereld staat stil, maar jij staat aan.
Je doet een plas,
neemt een slok.
Beetje maar.

Linker zij, rechter zij, buik...
Rug niet, dat werkt niet.

En dan, als je denkt dat het echt niet meer lukt,
Dwalen de gedachten...
...maar gaat de wekker.
Beetje moe nog.

En je denkt:

Te vroeg om op te staan, te laat om nog te slapen.

Jaap Kostelijk, Nieuw-Vennep

Met beitel, hamer, pikhouweel
en ook met blote handen,
ging de muur uiteindelijk plat,
want het systeem ging stranden.

Wat zegt dat nog vandaag de dag,
waarbij schreeuwende autocraten
met poen en macht en onverstand,
de waarheid zo verlaten.

En het fascistisch dreigement
zo digitaal geschapen;
't Is nooit te vroeg om op te staan,
te laat om nog te slapen.

Linda Baars, Almelo

Ware liefde

Te vroeg om op te staan, te laat om nog te slapen.
Ik tik mijn man eens aan, heeft niks in de gaten.
Te vroeg om weg te doen, te laat om in te ruilen.
Wel over nagedacht, van ruilen komt huilen.
Te vroeg voor een rollator, te laat voor een One Night Stand.
Ach na al die jaren, je raakt eraan gewend.
Te vroeg om eruit te gaan, te laat voor wilde seks.
Ik kruip in zijn armen en denk,
ware liefde is toch iets gek.

Heleen Vellekoop, Giethoorn

Villanelle in maanlicht

Te vroeg om op te staan
te laat om nog te slapen
daar buiten schijnt de maan
Zo dicht tegen me aan
ligt ze op apegapen
te vroeg om op te staan
Ik tracht in dromenwaan
mijn brein bijeen te rapen
daar buiten schijnt de maan
Ik streel haar zachtjesaan
we zijn twee lome schapen
te vroeg om op te staan
De dag vangt nog niet aan
warm klopt mijn teder wapen
daar buiten schijnt de maan
Mijn liefje kijkt me aan
ik lig me te vergapen
te vroeg om op te staan
en buiten schijnt de maan

Rita van Hauwermeiren Wichelen, België

Andere ogen

Ze hebben zopas mijn naden dichtgenaaid
het steriele bed de kamer binnengereiden

uit de witgewassen muren groeien monitoren
het infuus zingt een wiegelied.

Ik trek het laken over mijn hoofd
mijn bed is een oceaan van geluk

ik kan zwemmen als een vis, proeven van lamsoor,
zeekraal, oesterblad, me nestelen tussen koraal en anemonen.

Het zonlicht buiten laat me onverschillig
het is te vroeg om op te staan, te laat om nog te slapen.

Voetstappen kletteren als vallende flessen op de vloer
iemand knipt ongevraagd een TL-lamp aan

het glimlachmasker van de verpleegkundige ruikt naar koffie en chloor

een koude hand strijkt een nat washandje in mijn gezicht,
tikt parameters in, schrapt me van haar to-do lijstje in de app.

Ik hou mijn ogen dicht, lik het zout van mijn lippen
hou me aan het helmgras vast.

Was ik maar een walvis of een dolfijn
kon ik met één oog slapen, met het andere wakker zijn.